

Hizb ut-Tahrirs

Ændringsmetode

Hizb ut-Tahrirs

Ændringsmetode

Følgende tekst er en tale, som blev udarbejdet af Hizb ut-Tahrir og holdt af partiets repræsentant under konferencen, som blev holdt af De Muslimske Studerendes Forbund i delstaten Missouri i USA den 24. Jumada al-Awwal 1410 e.H, oktober 1989 e.Kr.

Hizb ut-Tahrirs Ændringsmetode

Må Allahs fred og velsignelser være over sendebudenes mester og de retskafnes leder, Muhammad. Og må Allahs fred og velsignelser være over hans familie, sahabah og enhver, der kalder med hans budskab, udelukkende begrænser sig til hans metode og følger hans vej, og som gør den islamiske *'aqida* (verdensanskuelse) som fundament for sine tanker og *Shari'ah*-lovene (den islamiske lovgivning) som målestok for sine handlinger og reference for alle sine meninger og holdninger.

Kære brødre og søstre;

Vi hilser jer med Islams hilsen: Assalamu alaikum wa rahmatu-Allah wa barakatuh (må Allahs fred og barmhjertighed være med jer). Vi beder Allah (swt) sikre, at vores bestræbelser udelukkende bliver for Hans skyld og vil være til gavn for Islam og muslimerne.

Vi beder Allah (swt) tydeliggøre og vise os sandheden og give os styrken til at følge den, og at tydeliggøre og vise os falskheden og give os styrken til at undvige den.

Kære brødre og søstre;

- Livssagen for muslimerne verden over består i reetableringen af Allahs åbenbarede lov gennem oprettelsen af Khilafah-staten samt udnævnelsen af én *khalifah* (kalif) for alle muslimerne. Muslimerne giver denne *khalifah* en *bai'a* (lydighedsløfte), mod at han regerer med Allahs Bog (*Qur'anen*) og Profetens *Sunnah*, for derefter at afskaffe *kufr*-lovene og erstatte dem med Islams love i udførelse og implementering, omdanne de islamiske lande til *Dar al-Islam* (Islams territorium), gøre samfundet i de islamiske lande til et islamisk samfund, samt at bære Islam som et budskab til hele verden gennem *da'wah* (kaldet til Islam) og *jihad*.

Ved præcist at definere muslimernes livssag, vil målet blive tydeliggjort. Dette mål er det mål, som alle grupper, partier og strukturer, som bærer det islamiske kald, er forpligtede til at stræbe efter. Herefter vil metoden, som disse skal følge for at opnå dette mål, også blive præcist defineret.

- For at kunne opfatte alt dette, bør man være klar over muslimernes nuværende realitet, realiteten af de islamiske lande, realiteten af *dar* (dvs. hus, stat) i disse lande, realiteten af det samfund, hvori muslimerne lever i disse dag, samt realiteten af de *shari'ab*-love, der angår alt dette.
- Hvad angår muslimernes realitet, så er de domineret af en blanding af islamiske, vestlige, socialistiske, nationalistiske, patriotiske, regionalistiske og sekteriske tanker og følelser, til trods for at de er muslimer.
- Hvad angår de islamiske lande, herunder de arabiske, så regeres de alle desværre med *kufr*-love og *kufr*-systemer, med undtagelse af få islamiske love, såsom lovene vedrørende ægteskab, skilsmisse, familieforsørgelse, arv, forældremyndighed osv. Disse love iværksættes ved specielle *shari'ab*-domstole. Der findes også få andre *shari'ab*-love, som tages i anvendelse i lande som Saudi Arabien og Iran.
- Hvad angår realiteten af den *dar*, hvori muslimerne lever i dag i hele verden, så er de alle *Dar al-Kufr* og ikke *Dar al-Islam*.
- For at kunne opfatte denne realitet, skal vi forstå realiteten af *Dar al-Islam* og *Dar al-Kufr* i *Shari'abs* forstand.
- Ifølge den *shari'ab*-mæssige terminologi er *Dar al-Islam* det land, som regeres med alle de islamiske love, og hvor sikkerheden opretholdes ved Islam, dvs. ved muslimernes autoritet og beskyttelse indadtil og udadtil, selv hvis størstedelen af befolkningen ikke er muslimer.

- Ifølge den islamiske terminologi er *Dar al-Kufr* det land, som styres med *kufr*-lovene, og hvor sikkerheden ikke opretholdes ved Islam, dvs. opretholdes ved en anden autoritet og beskyttelse end muslimernes, selv hvis muslimerne skulle udgøre størstedelen af befolkningen.
- Dermed er det afgørende for, om landet er *Dar al-Islam* eller *Dar al-Kufr*, ikke selve landet eller antallet af indbyggere, men landets love og sikkerhed. Hvis landets love er islamiske og dets sikkerhed opretholdes af muslimerne, så er landet *Dar al-Islam*. Hvis landets love er *kufr*-love eller dets sikkerhed ikke opretholdes af muslimerne, er landet *Dar al-Kufr* eller *Dar al-Harb*.
- Denne forståelse kommer fra *hadith'en*, der er berettet via Sulaiman bin Buraida, som sagde: Profeten (saaws) sagde:

... »

.«

“... Kald dem (de vantro) til Islam, og hvis de tager imod (Islam), så accepter det af dem og afhold dig fra at kæmpe mod dem. Kald dem derpå til at flytte fra deres land til *Dar al-Muhajirin* (immigranternes land) og fortæl dem, at hvis de gør det, så vil de få de (samme) rettigheder, som *Muhajirin* har, og de (samme) forpligtelser, som gælder for *Muhajirin*”. Denne *hadith* indikerer underforstået, at hvis de ikke flytter fra deres land til *Muhajirins* land, så vil de ikke få samme rettigheder som *Muhajirin*, men kun hvis de bor i *Dar al-Islam* ligesom *Muhajirin*.

Denne *hadith* viser klart og tydeligt, at der er forskel på lovene, der praktiseres over dem, der flytter til *Muhajirins* land, og dem som ikke flytter til *Muhajirins* land. *Dar al-Muhajirin* var *Dar al-Islam* under Profeten Muhammad (saaws)’s tid, og alle de andre lande uden for Medina var *Dar al-Kufr*.

Det er fra denne *hadith* begreberne *Dar al-Islam* og *Dar al-Kufr* eller *Dar al-Harb* er udledt. Så at henføre begrebet '*dar*' til Islam, *kufr* eller *harb* (krig) er at henføre det til styret og autoriteten.

Heraf er det klart, at betingelsen for at kunne kalde et sted for *Dar al-Islam* eller *Dar al-Kufr/Harb* er afhængig af eksistensen af det, som autoriteten er bundet til. Autoriteten kan ikke realiseres, medmindre de to nedenstående krav er opfyldt:

1. Varetagelsen af interesserne med bestemte love.
 2. Magten, som beskytter indbyggerne og implementerer lovene, dvs. sikkerheden.
Dette er årsagen til, at de to nævnte betingelser var påkrævet.
- Derudover er der andre beviser vedrørende implementeringen af alle de islamiske love. Allah (swt) siger:

“Og de, der ikke styrer med (alt), hvad Allah har åbenbaret, er visselig de vantrø”
(OQM. Al-Ma'idah 5: 44)

Og i *hadith'en*, berettet via 'Awf bin Malik om de onde regenter (imamer), står der:

.« : ... »

“O Allahs Sendebud, skal vi ikke erklære krig mod dem? Derpå svarede Sendebudet (saaws): Ikke så længe de opretholder bønnen iblandt jer”. Og i en anden *hadith* berettet af 'Ubada ibn Al-Samit angående *bai'a* (lydighedsløfte), bliver der sagt:

.« ... »

“... Og at vi ikke må bekæmpe magthaverne, medmindre I ser åbenlys kufr, som I har et (absolut) bevis på fra Allah”. Og i beretningen hos al-Tabarani står der:

.« »

“**Entydig kuf**”. Altså tyder disse tekster på, at muslimerne er forpligtede til at erklære krig mod regenten, hvis han styrer med andre love end Allahs åbenbarede lov. Dette er et bevis på, at implementeringen af Islam er en af betingelserne for *Dar al-Islam*, og hvis Islam ikke implementeres bliver det en forpligtelse at tage våben i anvendelse og bekæmpe regenten.

- Med hensyn til at sikkerheden skal opretholdes ved Islam, dvs. ved muslimernes autoritet, er der andre beviser for. Allah (swt) siger:

“Og Allah vil aldrig tillade, at de vantro får en autoritet over de troende”
(OQM. Al-Nisa’ 4: 141)

Dette betyder, at Allah (swt) ikke tillader, at de vantro får autoritet (sultan) over de troende, for hvis de får autoriteten betyder det, at muslimernes sikkerhed er i de vantros hænder og ikke i Islams (muslimernes) hænder.

Det er også fordi Allahs Sendebud (saaws) plejede at give ordrer til invasionen af ethvert landområde, som ikke er underlagt muslimernes autoritet. Han (saaws) plejede at erklære krig mod disse landområders folk, uanset om indbyggerne var muslimer eller ikke-muslimer. Beviset herfor er, at han (saaws) forbød at slå landets befolkning ihjel, hvis de var muslimer. Anas berettede:

»

.«

“**Når Profeten (saaws) gik til angreb på et folk, plejede han ikke at angribe før om morgenen. Hvis han hørte adhan (kald til bøn), afholdte han sig fra at angribe. Og hvis han ikke hørte adhan, invaderede han efter daggry**”. Og det blev berettet via ’Isam

Al-Muzani, at når Profeten (saaws) udsendte en ekspedition, plejede han at sige:

•« »

“Hvis I ser en moske eller hører adhan, så lad være med at dræbe nogen”. Moskeerne og *adhan* betragtes som værende blandt Islams symboler, hvilket indikerer, at landet er beboet af muslimer, men dette forhindrer ikke landet fra at blive invaderet og bekæmpet militært. Dette betyder, at landet blev betragtet som *Dar al-Harb*, dvs. *Dar al-Kufj*, til trods for at Islams symboler var rejst, fordi landet lå ikke beskyttet under Sendebudets (saaws) autoritet, dvs. Islams autoritet og sikkerhed. Følgelig betragtedes landet som *Dar al-Harb* og blev invaderet som en hvilken som helst anden *Dar al-Harb*.

- Dermed står det klart og tydeligt, at alle de nuværende islamiske lande ikke opfylder betingelsen omkring suveræniteten for den islamiske lovgivning, selv om sikkerheden og autoriteten i de fleste af disse lande stadigvæk er i muslimernes hænder. Derfor er disse lande desværre ikke *Dar al-Islam*, til trods for at de er islamiske lande, hvis indbyggere er muslimer. Dette skyldes, at det, der er afgørende for om landet er *Dar al-Islam* eller *Dar al-Kufj*, er landets love og sikkerheden og ikke selve landet og indbyggerne.

- Hvad angår realiteten af samfundet i de islamiske lande i dag, så er den en uislamisk realitet.

Dette skyldes, at samfundet består af individer, tanker, følelser og systemer, og ikke blot af individer for således, at man kan betegne samfundet for at være islamisk, ifald dets befolkning er muslimer.

Samfundet er i virkeligheden en gruppe mennesker, hvoriblandt der er permanente forhold. Hvis de således ikke har permanente forhold iblandt sig, vil de simpelthen udgøre en gruppe og ikke et samfund. Et eksempel på dette er det midlertidige selskab, som eksisterer blandt folk på en rejse på et skib, et fly eller en karavane.

For at der skal eksistere permanente forhold mellem menneskene, skal der eksistere en enighed om tanker, følelser og systemer blandt dem. Hvis disse tre elementer ikke eksisterer blandt dem, vil de permanente forhold heller ikke eksistere, og så vil de ikke udgøre et samfund.

Følgelig består et samfund af mennesker, tanker, følelser og systemer, og ifølge disse elementer vil samfundene kunne kendes. Derfor er og vil de menneskelige samfund være forskellige fra hinanden, på grundlag af de forskellige tanker, følelser og systemer, som eksisterer blandt dem.

- Samfundet i de islamiske lande er domineret af forskellige tanker, følelser og systemer, på trods af at flertallet af dets individer er muslimer. Derfor er det ikke mærkeligt at se de klare modsætninger i muslimernes tanker og følelser. Samtidig med at de ser på Islam som deres *deen* (levemåde), ser man tilfredshed hos muslimerne omkring at blive styret af en *kafir* (vantro) eller en *fasiq* (oprører) regent. På samme måde ser man dem forholde sig tavse om de *kufir*-systemer, der bliver praktiseret over dem.

Samtidig med at man ser dem længes efter genimplementeringen af Islam, ser man dem hænge fast ved nationalistiske, regionalistiske og sekteriske bindinger.

Og samtidig med at de anser USA, England og Rusland som deres fjender, så søger de hjælp hos, skaber loyalt venskab med og henvender sig til disse stater, så de kan løse deres problemer og konflikter.

Og samtidig med at de bærer *iman* på, at de troende er søskende, hænger de fanatisk fast ved deres race og deres lande. Så araberne knytter sig fanatisk fast til sin arabisme, tyrkerne til sin tyrkiske nationalisme, perserne til sin persiske nationalisme, irakeren til Irak, syrerer til Syrien og ægypteren til Ægypten osv., til trods for at alt dette modstrider Islams love.

Samtidig med at de bærer *iman* på Islam, agiterer de for demokrati, frihed, folkets suverænitet, socialisme og andre *kufr*-idéer, som strider fuldstændigt imod Islams love.

Derudover er det således, at styre-, økonomi- og undervisningssystemerne, udenrigspolitikken og de civile love, som implementeres over dem i alle de islamiske lande er *kufr*-systemer og *kufr*-love.

Det er netop det, som gør samfundet i alle de islamiske lande til ikke-islamiske samfund.

- Ud fra alt det nævnte, er det helt klart, at muslimerne i alle de islamiske lande, til trods for at de er muslimer, rent faktisk lever i ikke-islamiske samfund og i lande, som ikke er *Dar al-Islam*.
- Ligeledes står det klart, at muslimernes livssag efter tilintetgørelsen af Khilafah-staten og afskaffelsen af Islam fra at blive praktiseret i livet, staten og samfundet, er at genimplementere Islam i livet, staten og samfundet. Dette skal ske gennem oprettelsen af Khilafah-staten og udpegelsen af én *kehalifah* for muslimerne, som de giver *bai'a* (lydighedsløfte), hvis indhold er, at muslimerne skal adlyde og høre efter ham med den forudsætning, at han regerer dem med Allahs Bog (*Qur'anen*) og Sendebudets *Sunnah*, samt tilintetgør *kufr*-lovene og *kufr*-systemerne og erstatter dem med Islams love og systemer. Dermed omdanner han de islamiske lande til *Dar al-Islam* og omdanner samfundet i disse lande til et islamisk samfund, samt forener alle de islamiske lande under Khilafah-staten, for derefter at bære Islam som et budskab til hele verden via *da'wah* og *jihad*.
- Med hensyn til, at denne sag er muslimernes livssag, så er dette udledt fra *shari'ah*-lovene, som forpligter muslimerne til at iværksætte alle Islams love og sørge for, at alle disse love kommer til at blive implementeret og praktiseret i livet, staten og samfundet. Allah (swt) siger:

“Hvad end Sendebudet har bragt jer, skal I tage imod, og hvad end han har forbudt jer, skal I afholde jer fra, og frygt Allah, thi Allahs straf er meget hård”
(OQM. Al-Hashr 59: 7)

Ordet *'ma'* (på arabisk – 'hvad end' på dansk) i dette vers er et generelt udtryk og omfatter forpligtelsen til at tage imod, alt hvad Allahs Sendebud (saaws) bringer, og forpligtelsen til at afholde sig fra alt, hvad han (saaws) forbyder. Allah (swt) siger også :

“Og styr blandt dem med alt, hvad Allah har åbenbaret, og følg ikke deres hyster, og tag dig i agt for dem, så de ikke fører dig på afveje i noget af det, som Allah har nedsendt til dig” (OQM. Al-Ma'idah 5: 49)

Dette er en ordre fra Allah (swt) både til Sit Sendebud (saaws) og muslimerne, og som indeholder forpligtelsen til at styre med alt, hvad Allah (swt) har åbenbaret, da ordet *'ma'* i *Qur'an*-verset er et generelt udtryk og omfatter således alle de love, Allah (swt) har åbenbaret. Allah (swt) siger også:

“Og de, der ikke styrer med (alt), hvad Allah har åbenbaret, er visselig de vantro”
(OQM. Al-Ma'idah 5: 44)

Så enhver, der ikke regerer med alt, hvad Allah har åbenbaret, er blandt de vantro. Dette skyldes, at ordet *'ma'* i dette *Qur'an*-vers igen er et generelt udtryk, som omfatter alt, hvad Allah (swt) har nedsendt.

- Ud fra disse *Qur'an*-vers står det klart, at det er en forpligtelse at regere med ret, hvad Allah har åbenbaret, og siden dette ikke er en realitet i noget islamisk land, er realiseringen af Islams tilbagevenden til livet, staten og samfundet muslimernes livssag.

Islam har fastlagt, at den holdning, som muslimerne skal have over for denne livssag, er en holdning om liv eller død. Imam Muslim berettede en *hadith* via 'Awf bin Malik, hvori der stod, at Profeten (saaws) sagde:

: »
 .« :

“Der vil være amir'er (regenter), hvor I vil komme til at acceptere og forkaste (nogle af deres handlinger). De, som hader (deres handlinger i hjertet), vil være uden skyld, og de, som forkaster (deres uretfærdighed med deres ord og handling) vil være frelst, men de, som er tilfredse med disse regenter og følger dem, vil hverken være uden skyld eller blive frelst”. Der blev så spurgt: “O Allahs Sendebud, skal vi ikke erklære krig mod dem (regenterne)?” Han (saaws) sagde: “Ikke så længe de opretholder salah iblandt jer”. Al-Bukhari berettede en *hadith* via 'Ubadah bin Al-Samit, som sagde:

»

.«

“Allahs Sendebud (saaws) hidkaldte os. Vi gav ham lydighedsløfte om at høre efter og adlyde under vores velvilje og modvilje og i vores modgang og medgang, og selv når (vores rettigheder) bliver forsømt, og at vi ikke bekæmper dem, der sidder på magten, medmindre I ser åbenlys kufr, som I har et (absolut) bevis på fra Allah”. Og al-Tabarani berettede “entydig kufr”. At opretholde bønnen ifølge denne *hadith* via 'Awf bin Malik betyder helt klart at implementere Islam. Dette er en arabisk talemåde,

hvor man nævner en del af helheden, men mener helheden; dvs. denne *hadith* er et indirekte udtryk, som betyder at regere med Islam. Den "åbenlyse kufr", der nævnes i *hadith'en* via 'Ubada bin al-Samit er den klare *kufr* i de handlinger, regenten udfører, dvs. de *kufr*-love, han regerer med.

Disse to *abadith* (fl. af *hadith*) indikerer underforstået at vi skal rejse våben mod regenterne, hvis de ikke opretholder alle de islamiske love og ikke fremviser Islams symboler, og at vi skal kæmpe mod dem, hvis de praktiserer *kufr*-love, samt at vi skal strides med dem om deres autoritet, hvis de viser klar *kufr*. At erklære krig mod dem betyder at bekæmpe dem for at afskaffe dem fra styret, for således at genoprette styret med Islams love.

I kraft af alle disse beviser står det klart, at forpligtelsen af, at regere med Islam og forhindre at der regeres med *kufr*-love, er en livssag for muslimerne.

Ærede brødre og søstre;

- Hændelsen af voldsomme rystelser i samfundet får energikraften i *ummah* (den islamiske nation) til at opstå naturligt. Resultatet af disse rystelser er en fælles kollektiv følelse mellem *ummahs* individer, der fører til en intellektuel proces for at undersøge årsagerne til og konsekvenserne af denne rystelse, for således at finde en løsning for at blive reddet fra denne tilstand.

Denne intellektuelle proces omfatter *ummahs* fortid, nutid og fremtid, andre nationer og folks historie, de midler, de har gjort brug af til deres oprejsning, samt sammenligninger og overvejelser af de foretrukne midler, indtil forstanden ud fra denne studering kommer til behandlingen og løsningen.

- Hvad muslimerne angår, så har de siden begyndelsen af dette århundrede været udsat for den mest voldsomme rystelse, som har rystet deres eksistens, sønderrevet deres lande, splittet deres enighed og tilintetgjort deres stat, Khilafah-staten. Denne rystelse har dræbt deres sjæl og fjernet Islam fra at blive implementeret i livet, staten og samfundet. Resultatet af dette førte til opløsningen af Khilafah-staten i

stater og regimer, som i begyndelsen var underkastet til og styret af *kufr*-stater direkte, og som senere hen blev styret af *kufr*-staternes agenter iblandt muslimerne. Resultatet af dette var udførelsen og implementeringen af *kufr*-systemer og *kufr*-love i alle de islamiske lande.

Denne voldsomme rystelse blev efterfulgt af en anden stor rystelse, som indbefattede en sammensværgelse mellem de hedenske lande og de islamiske landes regenter, hvilket resulterede i overtagelsen af Palæstina med vold og oprettelsen af staten Israel heri.

- Disse to voldsomme rystelser havde en stor effekt på muslimernes sjæl. Efter dette startede muslimerne med at arbejde for deres frelse. Følgelig dannedes mange islamiske og ikke-islamiske bevægelser, der skulle udføre frelse-opgaven, men var ude af stand til at redde muslimerne fra konsekvenserne af disse to grusomme rystelser.

- Efter den anden rystelse kom Hizb ut-Tahrir til eksistens, eftersom nogle muslimske individer var blevet påvirket af de voldsomme rystelser, som havde ramt muslimerne. De begyndte at studere realiteten af den islamiske *ummah*, både i nutiden og fortiden. De studerede også, hvad *ummah* havde gennemgået og var blevet udsat for, *ummahs* nuværende tilstand og årsagerne til alt dette. De studerede realiteten af muslimerne og realiteten af samfundet i de islamiske lande, *ummahs* forhold til regenterne i dette samfund, samt regenternes forhold til *ummah*. De studerede de systemer og love, som disse regenter implementerede over *ummah*, og samtidig studerede de også de tanker og følelser, som var herskende blandt muslimerne i deres samfund.

Derefter anskuede de alt dette gennem Islams love, efter at de havde studeret disse love nøje og fik indsigt i deres realitet. Derefter studerede de alle bevægelserne, som var blevet oprettet for at frelse muslimerne, hvad enten disse var baseret på Islam eller på andet end Islam.

Ud fra hele denne intensive studering kom de frem til en klar, krystalliseret og specifik idé, hvorpå de etablerede Hizb ut-Tahrir.

- Hizb ut-Tahrir konkluderede ud fra hele denne studering, at den islamiske *ummahs* livssag er reetableringen af Islam i livet, staten og samfundet, og at bære Islam til hele verden via *da'wah* og *jihad*.

På grundlag heraf definerede Hizb ut-Tahrir sit mål, som er genoptagelsen af den islamiske levemåde samt at bære den islamiske *da'wah*. Hizb ut-Tahrir begyndte derefter sit arbejde iblandt *ummah* for at realisere dette mål.

- Meningen med genoptagelsen af den islamiske levemåde er, at muslimerne vender tilbage til at implementere alle de islamiske love, om end det er *'aqida* (verdensanskuelsen), *'ibadat* (andagter), moral, styre-, økonomi-, social- og uddannelsessystemerne eller udenrigspolitiske forhold med andre folk, nationer og stater. Desuden indbefatter genetableringen af det islamiske liv at omdanne de islamiske lande til *Dar al-Islam* og ændre samfundet i disse lande til et islamisk samfund.

Genoptagelsen af den islamiske levemåde vil ikke kunne finde sted, medmindre Khilafah-staten bliver genetableret og én *khilifab* bliver udpeget for alle muslimerne. Denne *khilifab* skal have *bai'a* af muslimerne om at høre og adlyde ham ifølge *Qur'anen* og Sendebudet (saaws)'s *Sunnah*.

- Da Hizb ut-Tahrir ud fra denne studering kom frem til defineringen af muslimernes livssag, og følgelig præciserede formålet, som det stræber efter, og det mål, som det arbejder for at realisere, så kom partiet også frem til den metode, man skal følge for at opnå dette mål. Denne metode repræsenteres i Sendebudet (saaws)'s metode, som han fulgte i sine aktiviteter, fra det tidspunkt Allah (swt) sendte ham som Sendebud til hele verden, indtil han virkeliggjorde etableringen af den islamiske stat i Medina.

Arbejdet for genoptagelsen af den islamiske levemåde skal være kollektivt arbejde, hvis den skal kunne bære frugt. Og det er ikke tilladt at være individuelt arbejde, fordi det individuelle arbejde vil umuligt føre til virkeliggørelsen af målet. Det skyldes ligeledes at uanset, hvor

intelligent individets forstand og tænkning er, så vil individet ikke være i stand til at realisere målet alene, men skal nødvendigvis arbejde med en gruppe.

Derfor skal arbejdet for etableringen af Khilafah-staten og genoprettelsen af styret med Allahs (swt) åbenbarede lov være et kollektivt arbejde inden for en sammenslutning, et parti eller gruppe. Dette kollektive arbejde skal være politisk, og det er ikke tilladt være apolitisk. Dette skyldes, at etableringen af Khilafah og udpegelsen af én *khaliifah* er en politisk aktivitet, og fordi implementeringen af det, som Allahs (swt) åbenbaret, ligeledes er en politisk aktivitet, der aldrig kan realiseres, medmindre aktiviteten er politisk.

- De sammenslutninger, som er etableret for at udføre ikke-politiske aktiviteter, har intet med muslimernes livssag at gøre. De er heller ikke i stand til at virkeliggøre det mål, som muslimerne er forpligtet til at arbejde for at realisere, hvilket er etableringen af Khilafah samt at bringe styret med Allah (swt)'s åbenbarede lov tilbage. Følgende er eksempler på disse sammenslutninger:

A) Grupper der er etableret for at udføre “velgørenheds”-aktiviteter; såsom at bygge skoler, hospitaler, hjælpe de fattige, hjemløse og dem der er i nød. Til trods for at disse velgørenheds-aktiviteter er opfordrede i Islam, så har disse aktiviteter intet med muslimernes livssag at gøre og vil aldrig kunne virkeliggøre det mål, som muslimerne skal arbejde på at realisere, nemlig genetableringen af Khilafah. Samtidig vil gruppens beskæftigelse med disse aktiviteter fjerne gruppen fra det forpligtede arbejde for genetableringen af styret med Allahs åbenbarede lov.

Derudover betragtes sammenslutningens permanente udførelse af “velgørenheds”-aktiviteter som en konstant varetagelse af folks anliggender, hvilket kun er statens opgave og ikke individernes eller gruppernes opgave.

Hvad de midlertidige “velgørenheds”-aktiviteter angår, så betragtes de ikke som en permanent varetagelse af folks affærer, og er derfor

tilladte. *Shari'ah*-love opfordrer muslimerne til at udføre disse aktiviteter, men dette har stadig intet med muslimernes livssag at gøre.

B) Sammenslutninger, der er oprettet for at kalde folk til *'ibadat* (andagter) og overholdelse af *mandubat* (de anbefalede handlinger).

Kaldet til *'ibadat* og overholdelse af *mandubat* er handlinger, som Islam har anbefalet, fordi det er en del af Islam og en del af hele godheden, som Allah (swt) har forpligtet muslimerne at kalde til, idet Han (swt) siger:

“Og blandt jer skal der være en gruppe, som kalder til det gode (Islam)”

(OQM. Aal-'Imran 3: 104)

At kalde til *'ibadat* (andagter) og overholdelse af *mandubat* er kun et kald til en del af Islam, hvorimod *Qur'an*-verset forpligter, at kaldet skal være til praktiseringen af Islam som en helhed; både Islams *'aqida*, *'ibadat* (andagter), moral, *mu'amalat* (transaktioner), styresystem, økonomisystem, socialsystem, uddannelse, indenrigs- og udenrigspolitik og andre *shari'ah*-love. At begrænse kaldet til *'ibadat* og *mandubat* har intet med muslimernes livssag at gøre og vil aldrig kunne føre til realiseringen af det mål, som muslimerne er forpligtede til at arbejde for at realisere. De sammenslutninger, der er etableret med det formål at beskæftige sig med Profetens *ahadith* og undersøgelsen af autenticiteten heraf, betragtes som værende under samme kategori.

Desuden vil gruppens udelukkende beskæftigelse med disse aktiviteter og lignende aflede gruppen fra det forpligtende arbejde, som Allah (swt) har forpligtet alle muslimerne til udførelsen af, nemlig afskaffelsen af alle *kufr*-lovene og genimplementeringen af Islams love i livet, staten og samfundet.

C) Foreninger, som er etableret for at forfatte islamiske bøger, sprede den islamiske kultur og holde Prædike- og Vejledingsaktiviteter.

Forfattelse og udgivelse af islamiske værker og islamisk litteratur samt afholdelse af Prædike- og Vejledning er alle gode aktiviteter, men er ikke vejen til at løse muslimernes livssag, ej heller metoden til at etablere Khilafah og at bringe Islam tilbage til livet, staten og samfundet.

- Hvis idéerne ikke bliver båret politisk for at handle derefter og virkeliggøre dem i livet, vil de forblive som informationer i sindet og som akademiske idéer i bøgerne og folkets sind. Vi er alle klar over, at de islamiske biblioteker er fyldt med titusinder af værdifulde og dyrebare værker inden for den islamiske kultur, men de er stillestående. Hvis disse idéer ikke bliver båret politisk for at efterleve dem og for at indføre dem i livet, vil de forblive stillestående.

- Vi ser tydeligt, at de universiteter, der er specialiserede i islamisk lære og islamisk kultur, såsom Al-Azhar, Al-Zaituna, Al-Najaf og andre, underviser Islam og dens kultur som noget teoretisk og akademisk og ikke som praktisk studie med henblik på implementering. Hvert år bliver tusinder af lærde færdiguddannet på disse universiteter, men de er blot mobile bøger, fordi de har studeret Islam teoretisk. De har ikke studeret Islam for at praktisere den, bære den videre samt indføre den i livet, staten og samfundet.

Derfor er det ikke underligt, at disse lærde ikke gør *shari'ah*-loven og Islams målestok, *Halal*- og *Haram*-målestokken, som basis for deres livssyn, basis for deres handlemåde og som basis for deres domfældelse på begivenheder og hændelser i livet.

D) Foreninger og sammenslutninger, der rejser sig for at påbyde *ma'ruf* (det rette) og forbyde *munkar* (det onde).

At påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* er en del af den pligt, Allah (swt) har forpligtet muslimerne. Allah (swt) siger:

“Og blandt jer skal der være en gruppe, som kalder til det gode (Islam), og som påbyder *ma'ruf* og forbyder *munkar*, og disse er de succesrige” (OQM. Aal-Imran 3: 104)

- At påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* er en pligt, alle muslimer skal udføre i enhver henseende, uanset om Khilafah-staten er til stede eller ej, og uden betragtning til om end Islams love er praktiseret i styret og samfundet eller ej.

At påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* eksisterede i Profetens (saaws) tid, i kaliffernes tid efter ham og hos de efterfølgende kaliffer, og det vil blive ved med at være en forpligtelse over muslimerne indtil dommedagen.

Dog er det at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* ikke metoden til oprettelsen af Khilafah-staten og genetableringen af Islam i livet, staten og samfundet. Til trods for det at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* er en del af arbejdet for at genindføre det islamiske liv, fordi det indbefatter at stille regenterne til regnskab for deres politik og deres handlinger og at påbyde dem *ma'ruf* og forbyde dem *munkar*, så er arbejdet for genetableringen af det islamiske liv noget andet end at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar*.

- Her ønsker vi at henlede alles opmærksomhed til det faktum, at der er en forskel mellem at påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar*, og de handlinger, der vedrører fjernelsen af *munkar*. At påbyde *ma'ruf* og forbyde *munkar* er udelukkende verbalt, hvorimod det at fjerne *munkar* ikke alene er verbalt, men kan også omfatte brugen af hånden, dvs. materiel magt. Dette er udledt fra Allahs Sendebud (saaws)'s udtalelse:

.« »

“Den, der ser en *munkar*, skal ændre den med sin hånd. Og hvis man ikke kan, så med sin tunge. Og hvis man ikke kan, så med sit hjerte, og dette er den svageste iman”. Berettet af Muslim via Abu Said al-Khudari.

- Anvendelsen af fysisk magt for at fjerne *munkar*, som forekommer fra individer, er afhængig af kunnen til at fjerne den, som *hadith'en* eksplicit indikerer. Og det er med den forudsætning, at det ikke fører til en større *munkar*, såsom *fitna* (dvs. splid), drab eller at man griber til våben.

Dette er angående fjernelsen af *munkar* udøvet af individer, hvilket alt sammen ikke har nogen relation til det arbejde, der vedrører etableringen af Khilafah og at bringe Islam tilbage til livet, staten og samfundet.

- Hvad angår regenten, så er han undtaget fra de *abadith*, som nævner anvendelsen af fysisk magt mod ham. Dette skyldes, at der findes andre *abadith*, der forpligter muslimerne til at adlyde regenten, selv hvis han er uretfærdig eller forsømmer rettighederne, medmindre han beordrer med en synd. Andre *abadith* nævner ligeledes, at det er *haram* at føre våben mod regenten, medmindre han udviser *kufr bunah* (åbenlys kufr), dvs. implementerer *kufr*-love. Imam Muslim berettede via Nafi', via Ibn 'Umar, at Profeten (saaws) har sagt:

»
.«

“Enhver muslim er pålagt at høre efter og adlyde (regenten), hvad enten man kan lide det eller ej, medmindre man beordres med en synd. Hvis der beordres til synd, så er der hverken høreelse eller lydighed”. Al-Bukhari berettede via Ibn 'Abbas, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

»
.«

“Den, der ser noget begået af sin amir, og som man ikke bryder sig om, skal være tålmodig, fordi den, som træder et skridt uden for autoriteten af sin amir og dør herunder, dør en jahiliyya-død

(de uvidendes død)”. Al-Bukhari berettede via ’Abdullah, som sagde: Allahs Sendebud (saaws) sagde:

: : »
.«

“Efter mig vil I komme til at se egoisme og anliggender, som I vil forkaste. Sahaba spurgte: Hvad beordrer du os til at gøre, o Allahs Sendebud? Han (saaws) sagde: Giv dem deres ret og bed Allah om at give jer jeres ret”.

Trods Sendebuddet (saaws)’s ordre om at adlyde regenterne, selv hvis de var uretfærdige eller forsømte rettighederne, pålagde han (saaws) muslimerne at stille regenterne til regnskab, kritisere dem samt angribe dem med bidende ord. Det er fordi muslimerne må føre tilsyn med regenten i forbindelse med hans ansvar, og er pålagt at forbyde ham *munkar*. Det blev berettet via Umm Salama, at Profeten (saaws) sagde:

»
.«

“Der vil blive udpeget amirer (regenter) over jer, hvor I vil komme til at acceptere og forkaste (nogle af deres handlinger). De, som hader (deres handlinger i hjertet), vil være uden skyld, og de, som forkaster (deres uretfærdighed med deres ord og handling) vil være frelst, men de, som er tilfredse med disse regenter og følger dem, vil hverken være uden skyld eller blive frelst”. Det vil sige, at den, der ikke kan lide *munkar*, skal ændre det, og hvis man ikke kan ændre det, skal man forkaste denne *munkar* med sit hjerte, og så vil man blive frelst fra synden, men den, der er tilfreds med deres handling og følger dem med sine handlinger, vil hverken være uskyldig eller frikendt. Allahs Sendebud (saaws) sagde:

.« »

“Martyrernes mester er Hamza, samt den mand som rejser sig for at rådgive en tyrannisk imam (regent) og bliver dræbt af ham (regenten)”. Allahs Sendebud (saaws) sagde også:

.« : ...»

“Den bedste jihad er et sandt ord sagt til en tyrannisk regent”.

- Hvad angår anvendelsen af materiel magt mod regenten og brugen af våben mod ham, hvis han begår *munkar*, så har *Shari'ah* forbudt dette, medmindre regenten udviser *kufr buwah*, dvs. ifald han regerer med *kufr*-love eller forholder sig tavs over for *kufr*-dominans i landet. Hvis dette er tilfældet, er det forpligtende for muslimerne at føre våben imod ham og bekæmpe ham, og hans magt skal der strides om, således at han afholder sig fra at styre med *kufr*-love. Og hvis dette ikke er tilfældet, så skal han fjernes fra styret militært for at *shari'ah*-lovene bringes tilbage i implementering og udførelse.

I *hadith'en*, som er berettet via Umm Salama, stod der:

.« : ...»

“... De sagde: O Allahs Sendebud, skal vi så ikke bekæmpe dem?” Han (saaws) sagde: “Nej, ikke så længe de udfører salah”.

I en anden beretning stod der:

.« : ...»

“... Skal vi kæmpe imod dem”? Han (saaws) sagde: “Nej, ikke så længe de udfører salah”.

Og i *hadith'en*, som er berettet via 'Awf bin Malik, stod der:

.« : ...»

“... Der blev sagt: O Allahs Sendebud, skal vi så ikke føre våben mod dem”? Så svarede han: “Nej, ikke så længe de opretholder salah iblandt jer”.

Meningen med at udføre *salah* (bønnen) i denne sammenhæng er implementeringen af alle Islams love ud fra sprogprincippet, hvor man nævner detaljen og mener helheden. Og i *hadith'en*, som er berette via 'Ubada bin al-Samit, stod der:

.« ...»

“Vi skal ikke bekæmpe magthaverne, medmindre I ser åbenlys kufr, hvori I har et (absolut) bevis fra Allah”. I beretningen hos al-Tabarani står der:

.« »

“åbenlys kufr”.

Og i beretningen hos Ahmad står der:

.« ...»

“... medmindre han (regenten) beordrer dig til en entydig synd”. Alle disse *abadith* tyder på forpligtelsen af at anvende våben og kæmpe imod regenten, ifald han udviser klar *kufr*, som vi har et absolut bevis på fra Allah (swt), dvs. hvis regenten regerer med *kufr*-love.

- Imidlertid er forpligtelsen af at føre våben mod regenten, at bekæmpe ham samt fratage ham styret finder alene sted, hvis der er evne til at fjerne regenten, i det mindste med en stor sandsynlighed. Dette skyldes, at realiteten af de *abadith*, som nævner brugen af materiel magt for at fjerne *munkar*, og realiteten af de *abadith*, som indikerer forpligtelsen af at føre våben mod regenten, når han udviser klar *kufr*, er alle afhængige af kunnen. Det er derfor *hadith'en* nævner:

“Og hvis man ikke har kunnen til det, så (skal munkar forkastes) med tungen”. Hvorimod ifald kunnen ikke er til stede, er det ikke en forpligtelse at føre våben mod regenten og bekæmpe ham. Snarere skal aktiviteterne være baseret på at forberede styrke og søge støtte (*nusra*) fra dem, der har magt og indflydelse, og når dette er overstået, er det forpligtende at anvende våben og bekæmpe regenten.

Men for at det kan blive en forpligtelse at anvende våben imod regenten og bekæmpe ham, hvis han udviser klar *kufr*, så skal landet være *Dar al-Islam*, og Islams love skal være implementeret, og udviser regenten så klar *kufr*, er det forpligtende at bekæmpe ham, og ikke før. Dette er fordi, *hadith'en* via 'Ubadah bin al-Samit hos al-Tabarani lyder: “... medmindre I ser åbenlys *kufr*” og “... medmindre I ser entydig *kufr*”, dvs. at I har set den åbenlyse *kufr* og den entydige *kufr*, som I ikke tidligere har set. Meningen er, at Islam var implementeret, hvorefter regenten udviser implementeringen af den åbenlyse *kufr* og den entydige *kufr*.

- Hvorimod når landet er *Dar al-Kufr*, og Islams love ikke implementeres i forvejen, skal afskaffelsen af regenten, der regerer muslimerne i dette land, ske gennem brugen af *nusra* for at man dermed efterlever Allahs Sendebud (saaws) i sin arbejdsgang mod etableringen af Islams stat og implementeringen af Islams love.

E) Foreninger og sammenslutninger, som er baseret på at kalde til noble moral for at reformere samfundet.

At kalde til noble moral er en del af det gode kald, som Allah (swt) har forpligtet muslimerne at kalde til. Dette kald til god moral er i virkeligheden et kald til at opføre sig ifølge en del af Islams love, hvorimod kaldet skal være til iværksættelsen af alle Islams love og for at etablere Islam i realiteten af livet, staten og samfundet. Dette kald er også henvendt til de individuelle *shari'ab*-love, som angår individet, og det er ikke et kald til de generelle love, som er relateret til befolkningen i staten, livet og samfundet.

Kaldet til god moral vil hverken føre til ændringen af samfundet eller *ummahs* oprejsning. Dette skyldes, at ændringen af samfundet kun kan opnås gennem ændringen af de tanker og følelser, som hersker i samfundet, samt det system der implementeres, dvs. ændringen af den offentlige levevis, som dominerer samfundet. Samfundet består af individer, tanker, følelser og systemer: Ændringen af samfundet kan kun opnås ved at ændre dets bestanddele, dvs. ved at ændre samfundets individer gennem ændringen af deres tanker og følelser, samt ved ændringen af systemet, som praktiseres i samfundet.

Ligeså vil dette kald til moral ikke føre til *ummahs* oprejsning, fordi det, der fører til oprejsning, er den intellektuelle højnelse. Ser man på Europa og USA, viser det sig, at de er oprejste, men dette er en ukorrekt oprejsning, fordi den korrekte oprejsning er den intellektuelle højnelse på et åndeligt grundlag. Europa og USA er oprejste, men ud fra en moralsk synsvinkel er de degraderede og uden moralske værdier og lever i et samfund, som ligner et samfund beboet af kvæg og udyr.

At kalde til noble moral er ikke et kald, der kan løse muslimernes livssag, ej heller metoden for at opnå det mål, Allah (swt) har gjort til en pligt for muslimerne at arbejde for at virkeliggøre, og som er oprettelsen af Khilafah og genindførelsen af Islam i livet, staten og samfundet, samt at bære Islam som et budskab til hele verden via *da'wah* og *jihad*.

At løse muslimernes livssag og opnå formålet, som muslimerne er forpligtet til at efterstræbe samt målet, som de er pålagt at arbejde for realisering af, hvilket består af etableringen af Khilafah, for at genoptage implementeringen og praktiseringen af Islams love i livet, staten og samfundet samt at bære Islam som et budskab til hele verden via *da'wah* og *jihad*, forpligter muslimerne til at oprette politiske sammenslutninger, der er baseret på den islamiske idé, og som arbejder politisk for at etablere Khilafah og tilbagebringe styret med Allahs åbenbarede lov.

Dette var grunden til, at Hizb ut-Tahrir blev oprettet. Oprettelsen skete, efter at partiet havde opfattet denne livssag for muslimerne og opfattet målet, som muslimerne skal arbejde for at virkeliggøre.

- Hizb ut-Tahrir er et politisk parti, hvis ideologi er Islam. Politik er partiets arbejde, og Islam er partiets ideologi. Partiet arbejder blandt *ummah* og sammen med denne, så *ummah* tager genetableringen af Islam i livet, staten og samfundet som sin livssag, og for at lede *ummah* til at oprette Khilafah og tilbagebringe styret med Allahs åbenbarede lov.
- Hizb ut-Tahrir er en politisk sammenslutning, der er baseret på den islamiske idé. Partiet er hverken en åndelig, præstelig, akademisk eller uddannelsesmæssigt sammenslutning, og heller ikke en sammenslutning for "velgørenheds-"aktiviteter. Den islamiske idé, hvorpå partiet er etableret, og som er legemliggjort i gruppens individer, er sjælen, kernen og livshemmeligheden for partiets krop, samt båndet mellem partiets individer. Partiet kalder *ummah* til denne islamiske idé, for at *ummah* skal iværksætte og bære denne ide sammen med partiet for at virkeliggøre ideen i livet, samfundet og staten.
- Hizb ut-Tahrirs mål er at genindføre det islamiske liv og bære den islamiske *da'wah*, dvs. at realisere løsningen på muslimernes livssag. At genindføre det islamiske liv betyder at få muslimerne til at leve et islamisk liv igen i *Dar al-Islam* og i et islamisk samfund, som domineres af de islamiske tanker og følelser, og hvori Islams systemer og love bliver implementeret, således at alle livets affærer i dette samfund styres ifølge *shari'ab*-lovene, og hvor synsvinklen er *halal* og *haram*, under en islamiske stat. Den islamiske stat er Khilafah-staten, hvor muslimerne udpeger én *khalifah* og giver ham *bai'a* om at høre efter og adlyde ham, mod at han regere dem med Allahs Bog (*Qur'anen*) og Sendebudets *Sunnah*, samt at han bærer Islam til hele verden via *da'wah* og *jihad*.

Partiet tilsigter at oprejse den islamiske *ummah* med den sande oprejsning gennem den oplyste tanke, som er bygget på den islamiske *'aqida*. Ligeledes stræber partiet efter at bringe den islamiske *ummah* tilbage til dens tidligere styrke og høje status, for således at tage initiativet fra de andre stater, nationer og folk, og vende tilbage som den førende stat i verden, ligesom den var i fortiden, da den politiserede verden og varetog verdens anliggender ifølge Islams love.

Partiet tilsigter ligeledes at bære Islam som et budskab til hele verden og at lede *ummah* i kamp mod *kufr*, dens systemer og tanker, indtil Islam dækker hele jordkloden.

- Hizb ut-Tahrirs arbejde er at bære det islamiske kald for derefter at ændre realiteten af det korrupte samfund, som findes i muslimernes lande i dag, og omdanne det til et islamisk samfund gennem ændringen af de ikke-islamiske tanker, som eksisterer i samfundet, til islamiske tanker, som så bliver en offentlig opinion og rodfæstede opfattelser hos folk, der driver dem til at praktisere disse tanker og handle ifølge dem. Desuden sker ændringen af samfundet også ved at ændre de ikke-islamiske følelser, der eksisterer i dette samfund, til islamiske følelser, som bliver tilfredse med og accepterer det, der gør Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws) tilfredse, og bliver vrede over og forkaster det, der gør Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws) vrede. Ligeledes skal de ikke-islamiske forhold, der eksisterer i dette samfund, ændres til islamiske forhold, som styres ifølge Islams love og behandlinger.
- Disse aktiviteter, som partiet udfører, er politiske aktiviteter, da partiet varetager folks anliggender ifølge *Shari'ahs* love og behandlinger, fordi politik er at varetage folks affærer med Islams love og behandlinger.

Det, som er fremtrædende i disse politiske aktiviteter, som partiet udfører, er kultivering af *ummah* med den islamiske kultur for at sammensmelte *ummah* med Islam, samt for at frelse den fra de falske verdensanskuelser, usande idéer, fordrejede opfattelser og fra at blive påvirket af *kufrs* idéer og anskuelser.

Det, som også er fremtrædende i disse politiske aktiviteter, som partiet udfører, er det intellektuelle sammenstød, som tydeliggøres i kampen mod *kufr*-tankerne og *kufr*-systemerne, og i kampen mod de falske tanker, korrupte livsanskuelser og misvisende opfattelser, hvilket sker ved at opklare deres korruption og fremvise deres falskhed, for derefter at fremlægge Islams holdning til dem.

Derudover er der den politiske kamp, som også er blandt de fremtrædende politiske aktiviteter, som partiet udfører. Den politiske kamp kommer til udtryk i kampen mod *kufr*-stater, som har en påvirkning på eller indflydelse i de islamiske lande. Den politiske kamp er til for at redde *ummah* fra disse hedenske staters dominans og befri *ummah* fra deres indflydelse, samt for at udrydde deres intellektuelle, kulturelle, politiske og militære rødder og udrydde deres systemer fra alle de islamiske lande.

- Denne politiske kamp kommer også til udtryk i den åbne kamp mod regenterne i den islamiske verden, herunder den arabiske verden. Hensigten hermed er at afsløre disse regenters forræderier og sammensværgelser mod *ummah*, at stille dem til regnskab for deres gerninger, at kritisere dem, samt at arbejde for at fjerne dem på grund af deres forsømmelse i at udføre deres pligter over for *ummah*, i at varetage dennes affærer, i deres overtrædelse af de islamiske love og i deres praktisering af *kufr*-love.

Alle partiets aktiviteter er således politiske. Partiets aktiviteter er ikke uddannelsesmæssige, da partiet ikke er en skole. Partiets aktiviteter er heller ikke Prædiken og Vejledning, men er udelukkende politisk, hvor de islamiske tanker, love og behandlinger bliver fremlagt, for således at iværksætte dem og virkeliggøre dem i livet, staten og samfundet. Partiet bærer Islam, for at Islam alene skal implementeres, og for at Islams livsanskuelse bliver fundamentet for staten, grundloven og de andre love.

- Hizb ut-Tahrir nøjedes ikke med at blive etableret på grundlag af den islamiske idé på en generel måde. Partiet foretog derimod studie, undersøgelse og overvejelse af *ummahs* realitet og den tilstand, den er nået til, realiteten af samfundet i de islamiske lande samt realiteten af Sendebudets, de retsindige kaliffers og *Tabi'iens* (dvs. Sahabas følgesvende) æraer. Desuden refererede partiet til Profetens metode og måden, hvorpå han (saaws) bar kaldet til Islam siden begyndelsen af budskabet, indtil den islamiske stat blev etableret i Madina. Derefter studerede partiet måden, han (saaws) arbejdede på i Medina. Derudover refererede partiet til Allahs Bog (*Qur'anen*), Profetens *Sunnah*, *Ijma' al-Sahaba* (*Sahabas* enstemmighed) og *Qiyas* (analogi) og

blev oplyst med *Sahabas*, *Tabi'ins* og de ledende *ijtihad*-kyndiges meninger.

Efter hele dette studie, undersøgelse og gennemtænkning adopterede Hizb ut-Tahrir detaljerede tanker, meninger og love, som er relateret til den islamiske idé og til metoden for implementeringen heraf. Alle disse tanker, meninger og love er udelukkende islamiske, og der findes hverken noget uislamisk, eller noget der er påvirket af noget uislamisk, men alt er udelukkende islamisk. Disse tanker, meninger og love bygger ikke på andet end Islams fundament (dvs. *usul*) og tekster. Partiet adopterede disse tanker, meninger og love på basis af de stærkeste beviser ifølge partiets egen *ijtihad* (dvs. udledning af *shari'ah*-love) og forståelse. Derfor betragter partiet alle sine tanker, meninger og love for at være korrekte, med mulighed for at de kan være ukorrekte.

Blandt disse tanker, meninger og love adopterede partiet det, som partiet havde behov for som et parti, fordi for at et politisk parti kan betragtes som et parti, så skal partiet adoptere detaljer i ideen og metoden. Adoperingen skal ske i det omfang, som er nødvendigt for partiet for at kunne begive sig fremad i sit arbejde for at genoprette det islamiske liv og bære den islamiske *da'mah* gennem etableringen af Khilafah-staten og udpegelsen af *kehalifah'en*. Partiet har adopteret alt dette på sådan en måde, at disse tanker, meninger og love fremviser Islam som en ideologi til livet, og som omfatter *'aqida* og systemet, som behandler alle menneskets problemer i livet. De adopterede tanker, meninger og love gør partiet til et bestemt parti og udgør båndet mellem partiets individer, hvorved partiet bevarer enheden af partiets struktur og enheden af partiets tanker, og hvormed partiet forener *ummah* om disse islamiske tanker, meninger og love, da partiet betragter dem som korrekte, således at *ummah* adopterer disse tanker, meninger og love som sine egne og forholder sig til dem og bærer dem sammen med partiet for at få dem ført ud i livet, staten og samfundet.

Alle disse aktiviteter gjorde, at tankerne, meningerne og lovene blev partiets kendetegn over hele den islamiske verden, herunder den arabiske verden, ja selv hele verden.

Partiet har indført alle sine adopterede tanker, meninger og love i sine mange bøger, hæfter og løbesedler, som partiet har udgivet og distribueret til folk.

- Hvad angår Hizb ut-Tahrirs ændringsmetode, som partiet har adopteret for sin arbejdsgang og for sin måde i at bære kaldet på, for at oprette Khilafah, bringe Allahs åbenbarede lov tilbage samt bære Islam som et budskab til verden i praksis, så har partiet udelukkende forholdt sig til den islamiske lovgivning og fulgt Sendebudets (saaws) eksempel i hans arbejdsgang for etableringen af den islamiske stat og i måden, hvorpå han (saaws) iværksatte *shari'ab*-lovene vedrørende staten og samfundet i udførelse og implementering. Endelig har partiet også fulgt den måde, han (saaws) bar kaldet på.

Partiet har forholdt sig til alt dette, fordi Allah (swt) har gjort det til en forpligtelse for muslimerne at forholde sig til *shari'ab*-lovene, ligesom Allah (swt) har forpligtet muslimerne til at efterfølge Allahs Sendebud (saaws) og tage imod alt, hvad han (saaws) har viderebragte fra Allah (swt). Allah (swt) siger:

“I har visselig i Allahs Sendebud et godt forbillede for den, som ønsker Allah(s velbehag) og (succes på) den Yderste Dag og ihukommer Allah meget”
(OQM. Al-Ahzab 33: 21)

“Sig (o Muhammad): Hvis I elsker Allah, så følg mig, så Allah vil elske jer og tilgive jer jeres synder” (OQM. Aal-Imran 3: 31)

“Hvad end Sendebudet har bragt jer, skal I tage imod, og hvad end han har forbudt jer, skal I afholde jer fra” (OQM. Al-Hashr 59: 7)

Der er flere *Qur'an*-vers, som indeholder forpligtelsen om, at følge Sendebudet (saaws), at rette sig efter ham og at tage imod alt, hvad han viderebringer fra Allah (swt).

Til trods for at partiet er klar over, at Allahs Sendebud (saaws) kaldte vantro til Islam, og at vi i dag bærer kaldet til muslimer, så de forholder sig til Islams love og arbejder sammen med os for at genetablere styret med alt, hvad Allah (swt) har nedsendt, så vi også klar over, at muslimernes lande i dag desværre ikke er *Dar al-Islam*, og at det samfund, muslimerne lever i nu til dags, ikke er et islamisk samfund. Derfor er partiets arbejde koncentreret om ændringen af de islamiske lande til *Dar al-Islam* og omdannelsen af samfundet i disse lande til et islamisk samfund, på samme måde som Allahs Sendebud (saaws) havde arbejdet for ændringen af Mekka og andre steder til *Dar al-Islam* ved at ændre *jabiliyya*-samfundet til et islamisk samfund.

På grund af alt det ovennævnte, har partiet adopteret i metoden for sin arbejdsgang og i måden, hvorpå partiet bærer kaldet de følgende retningslinier:

1. Partiet bærer kaldet, som svar på Allahs udtalelse:

“Og blandt jer skal der være en gruppe, som kalder til det gode (Islam), og som påbyder ma'ruf og forbyder munkar, og disse er de succesrige”. (OQM. Aal-'Imran 3: 104)

Partiet underkaster sig *shari'ab*-loven, som forpligter muslimerne til at iværksætte Islams love, bære dem med det formål at de bliver genpraktiseret og udøvet i livet, staten og samfundet. Partiet bærer ikke blot kaldet for at udføre forpligtelsen, men er seriøst i virkeliggørelsen og oprettelsen af Khilafah og styret med Allahs (swt) åbenbarede lov.

2. Partiet forholder sig kun til den islamiske lovgivning, som sit eneste grundlag for alle sine handlinger og aktiviteter. Den islamiske lovgivning er også grundlaget for fremlæggelsen af partiets holdninger til de forskellige ideologier, tanker, begivenheder og hændelser, som finder sted. Partiet tager *halal* og *haram* som målestok for alle sine handlinger og aktiviteter, og partiet har absolut *iman* på, at suveræniteten kun tilhører Islam alene, og ikke andet.

Derfor binder partiet sig selv til åbenhed, modighed, klarhed og udfordring imod alt, der modstrider Islam, om end det er ideologier, religioner, livsanskuelser, tanker, opfattelser, systemer, vaner eller traditioner, selv hvis partiet skulle risikere at disses tilhængere skulle blive fjendtligt indstillede og beslutte sig for at kæmpe imod partiet. Partiet smigrer ikke for nogen som helst på bekostning af Islam og siger heller aldrig til folk, der antager ikke-islamiske religioner, livsanskuelser, ideologier, tanker og kald: Forbliv som I er. Derimod opfordrer partiet dem til at forlade det, de følger, da det er hedenskab (*kufr*) og vildledning, og at tage imod Islam, da den er den eneste sande ideologi.

Partiet betragter derfor alle religioner, såsom jødedommen og kristendommen, som *kufr*-religioner, og betragter alle andre ideologier, såsom kapitalismen og kommunismen/socialismen, som *kufr*-ideologier. Ligeledes betragter partiet til og med jøder og kristne, og de, som adopterer kapitalismen og kommunismen/socialismen, som værende *kuffar*. Partiet betragter kaldet til nationalisme, patriotisme, regionalisme og sekterisme som anliggender, Islam har forbudt.

Partiet betragter også oprettelsen af partier, som kalder til kapitalisme, kommunisme, socialisme, sekularisme, frimureri, nationalisme, patriotisme, sekterisme eller en hvilken som helst religion eller anden ideologi end Islam, for *haram*. Dette gælder også deltagelsen i og medlemskabet af sådanne partier.

Partiet søger aldrig regenternes tilfredshed eller smigrer for dem. Partiet viser heller ej nogen form for loyalitet til dem eller deres konstitutioner og love, og dette med den hensigt, at det vil hjælpe

partiet med at bære *da'wah*, fordi det er forbudt ifølge *Shari'ah* at anvende *haram*-metoder for at opnå en hvilken som helst færd (pligt).

Partiet stiller derimod disse regenter til regnskab og kritiserer dem hårdt og skånselsløst og betragter de systemer, som regenterne praktiserer, som værende *kufr*-systemer, som disse regenter er forpligtede til at fjerne og erstatte med de islamiske love. Yderligere og på basis af Islam betragter partiet disse regenter som tyranner (*dhalim*) og uretskafne (*fasiq*), fordi de styrer med *kufr*-love. På basis af Islam betragter partiet enhver af disse regenter, der benægter Islams duelighed eller gyldigheden af en hvilken som helst lov i Islam, som *kafir* (vantro).

Ligeledes accepterer partiet heller ikke samarbejdet med disse regenter i styret, da det er et samarbejde i et *kufr*-styre, og dermed et anliggende som er forbudt for muslimerne. At hjælpe disse regenter med at skabe økonomiske, uddannelsesmæssige, sociale eller moralske reformer accepterer partiet heller ikke, da det at yde dem hjælp er en slags støtte til disse tyranner og en rodfæstelse af dem og en forsyning, der forlænger deres korrupte *kufr*-systemer. Partiet stræber i stedet efter at afsætte dem og fjerne de *kufr*-systemer, som de implementerer over muslimerne, for således at Islams love bringes tilbage både i udførelse og implementering.

3. Partiet arbejder for den fuldstændige implementering af Islam med alle dens love, om end det er andagter, transaktioner, moral, systemer osv., som en udførelse af Allahs (swt) ordre:

“Og styr blandt dem med alt, hvad Allah har åbenbaret”

(OQM. Al-Ma'idah 5: 49)

Allah (swt) siger også:

“Hvad end Sendebudet har bragt jer, skal I tage imod, og hvad end han har forbudt jer, skal I afholde jer fra” (OQM. Al-Hashr 59: 7)

Begge *Qur'an*-vers indeholder ordet '*ma*', som er et generelt udtryk, der omfatter alt, hvad Allah (swt) har åbenbaret af love, og som omfatter alt, hvad Sendebudet (saaws) har bragt os. Så alt, hvad Allah (swt) har åbenbaret, og alt, hvad Muhammad (saaws) har bragt os, er en pligt at implementere og tage imod, og der er ingen forskel på den ene og den anden lov, på det ene og det andet påbud og på det ene og det andet forbud, fordi både implementeringen og udførelsen af dem alle er en pligt. Det er ikke tilladt at implementere nogle af Islams love og forsømme andre. Det er ligeledes ikke tilladt at implementere eller udføre disse love trinvist, da vi er bundet af alle lovene, som skal implementeres fuldstændig og på én gang.

Når realiteten modstrider Islam, så er det ikke tilladt at misfortolke Islam, så den kommer til at stemme overens med realiteten, da dette vil være en fordrejelse af Islam. Tværtimod er det en forpligtelse at ændre realiteten, så den kommer til at stemme overens med Islam og kontrolleres af *shari'ah*-lovene.

4. På basis af Sendebudets *Seerah* (Profetens liv); fra den dag han (saaws) modtog Islams budskab til den dag han (saaws) etablerede den islamiske stat, ændrede *Dar al-Kufr* til *Dar al-Islam* og forandrede *jabiliyya*-samfundet til et islamisk samfund, så har partiet defineret metoden for sin arbejdsgang med tre stadier.

- **Det første stadium:** Kultiverings-stadiet, som skal skabe personer, der er overbevist om partiets ide og metode, for således at etablere den partimæssige struktur.

Det andet stadium: Vekselvirknings-stadiet, som omfatter vekselvirkningen med *ummah* for at få den til at adoptere Islam, for således at *ummah* gør Islam til sin livssag - en sag om liv eller død - så den arbejder for etableringen af Islam i livet, staten og samfundet.

Det tredje stadium: Magtovertagelses-stadiet, hvor man tager magten og implementerer Islam fuldkomment og fuldstændigt og bærer Islam som et budskab til hele verden.

- Det første stadium er det grundlæggende stadium, hvor partikernen kom til eksistens, og hvor den første kreds blev dannet, efter at den var blevet retledet til idéen og metoden. Den første kreds begyndte derefter at kontakte *ummahs* individer præsenterende ideen og metoden for dem individuelt.

Hver gang et individ tog imod dette kald, blev individet inviteret til en koncentreret studering i kredse, indtil personen blev sammensmeltet med Islams tanker og love, som partiet havde adopteret.

Gennem denne studering bliver personen en islamisk personlighed, som kendetegnes med en islamisk mentalitet, som får personen til at se på ideerne, hændelserne og begivenhederne ud fra en islamisk synsvinkel, samt at fælde en dom over disse ifølge Islams *halal*- og *haram*-målestokke. Den islamiske personlighed kendetegnes ligeledes med en islamisk psyke, som får personen til at følge med Islam, hvor Islam end befinder sig, og som får personen til at blive tilfreds med det, der gør Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws) tilfredse, og som får personen til at blive vred over det, der gør Allah (swt) og Hans Sendebud (saaws) vrede. Herefter begynder personen at bære *da'wab* til folk efter at have vekselvirket med Islam, da den kultivering, personen modtog i kredsene, er en praktisk og effektiv studering, dvs. en studering man forholder sig til i livet og bærer videre til folk.

- Når personen når dette niveau, vil vedkommende forpligte sig selv og blive en del af partiets struktur.

Dette er præcis, hvad Allahs Sendebud (saaws) gjorde i det første *da'wab*-stadium, som varede tre år, hvor han plejede at kalde folk til Islam individuelt, tilbydende dem, hvad Allah (swt) havde sendt ham (saaws). Den, der tog imod Sendebudets kald og anerkendte hans profetskab og budskab, strukturerede han hemmeligt.

Han (saaws) var omhyggelig med at lære dem det, Allah (swt) havde åbenbaret til ham af Islams budskab og *Qur'anens* recitation for at sammensmelte dem med Islam. Sendebudet (saaws) plejede at møde de troende i al hemmelighed og at kultivere dem skjulte steder. De plejede sågar at udføre deres andagter hemmeligt, indtil nyheden om Islam spredte sig i Mekka. Folk begyndte at tale om Islam og flere konverterede til Islam.

Under dette grundlæggende stadium begrænsede partiet sit arbejde til den kulturelle side. Partiet fokuserede sin opmærksomhed på at opbygge sin krop, forøge antallet af medlemmer og kultivere sine individer på en koncentreret måde i kredsene med partiets adopterede kultur. Derved formåede partiet at danne en partimæssig struktur med mennesker, som var blevet sammensmeltet i Islam, og som havde adopteret partiets tanker, som de vekselvirkede med og bar dem videre til folk.

Efter at partiet havde formået at etablere sin partimæssige struktur, og efter at samfundet havde fornemmet partiets eksistens, fik kendskab til partiets ide og kald, gik partiet over til det andet stadium.

- Det andet stadium omfatter vekselvirkningen med *ummah* for at få *ummah* til at bære Islam og adoptere sin livssag. Dette gøres ved at skabe den offentlige bevidsthed og den offentlige opinion i *ummah* om Islams tanker og love, som partiet har adopteret. Dette skal ske med det formål at få *ummah* til at tage dem som sine egne tanker, opføre sig ifølge dem og bære dem for at etablere dem i livets realitet, og for at få *ummah* til at bevæge sig med partiet i dets arbejde for oprettelsen af Khilafah-staten og udpegelsen af en *khalifah* for at genetablere det islamiske liv og bære det islamiske kald til verden.

Under dette stadium begyndte partiet at henvende sig til og tale kollektivt til folkemasserne. Partiet plejede under dette stadium at udføre de følgende aktiviteter:

1. Den koncentrerede kultivering i kredsene for individer for at gøre partiets krop større og forøge partiets individer og for at skabe

islamiske personligheder, der har kunnen til at bære *da'wah* og træde ind arenaen for det intellektuelle sammenstød og den politiske kamp.

2. Den kollektive kultivering af folkemasserne med Islams tanker og love, som partiet har adopteret, og den kollektive kultivering gennem undervisning i moskeer, foredrag og debatter, på forsamlingssteder, i aviser, bøger og publikationer. Hensigten hermed er at danne den offentlige bevidsthed i *ummah*, vekselvirke med den og sammensmelte *ummah* med Islam, samt at skabe det folkelige grundlag ud af *ummah*, som giver partiet muligheden for at lede *ummah* mod oprettelsen af Khilafah og genindførelsen af styret med Allah (swt)'s åbenbarede lov.

3. Det intellektuelle sammenstød imod alle *kufr*-verdensanskuelser, systemer og tanker, og imod de korrupte livsanskuelser, falske ideer og vildledende opfattelser gennem opklaringen af deres falskhed og fejlagtighed og deres modsigelse til Islam. Formålet hermed er at frelse *ummah* fra dem og deres påvirkninger.

4. Den politiske kamp som repræsenteres i det følgende:

A) Bekæmpelsen af *kufr*-kolonistaterne, som har dominans over eller indflydelse i de islamiske lande, og bekæmpelsen af kolonialismen i alle dens former: de intellektuelle, politiske, økonomiske og militære former samt afsløringen af kolonialismens planer og skandaliseringen af dens sammensværgelser. Formålet hermed er at redde *ummah* fra kolonialismens hegemoni og befri *ummah* fra enhver påvirkning fra kolonialismens indflydelse.

B) Irettesættelsen af regenterne i de arabiske og de islamiske lande og at afsløre dem, stille dem til regnskab og kritisere dem, hver gang de fratager *ummah* dens rettigheder, forsømmer opfyldelsen af deres pligter over for *ummah*, viser ligegyldighed i et anliggende vedrørende *ummah* eller modsiger Islams love. Samtidig med at arbejde på afskaffelsen af deres styre, som er baseret på implementeringen af *kufr*-love og *kufr*-systemer, for derved at erstatte det med Islams styre.

5. Adopteringen af *ummahs* interesser og varetagelsen af *ummahs* anliggender ifølge *shari'ah*-lovene.

- Partiet har udført alt dette som en efterfølgelse af, hvad Sendebudet (saaws) har udført fra den dag, han (saaws) fik åbenbaret verset, hvor Allah (swt) siger:

‘Forkynd åbent det, der bliver befalet dig, og vend dig bort fra polyteisterne’
(OQM. Al-Hijr 59: 94)

Herefter meddelte Allahs Sendebud (saaws) det islamiske budskab åbent og kaldte Quraish til Safa-bjerget, hvor han fortalte dem, at han var en udsendt Profet og bad dem om at anerkende hans profetskab. Han (saaws) begyndte at meddele Islams kald til forsamlings og individer. Han (saaws) konfronterede Quraish, deres guder, livsanskuelser og tanker ved at skænde og angribe dem og vise deres falskhed, korruption og fejlagtighed. På samme måde angreb han (saaws) alle de fremherskende livsanskuelser og tanker. Samtidigt hermed åbenbarede *Qur’an*-versene løbende om disse specifikke anliggender. Versene angreb alt, hvad de plejede at foretage, såsom *riba*-transaktioner, begravelse af nyfødte piger, snyd med vægten og hør-bedrivelse. Versene angreb også Quraish’ ledere og adelsmænd, latterliggjorde dem, deres forfædre og deres intelligens, samt skandaliserede hvad de planlagde af sammensværgelser mod Sendebudet Muhammad (saaws), hans kald og hans *Sababa* (raa).

- Under leveringen af sine tanker, sit modarbejde af andre idéer og politiske sammenslutninger, sit modarbejde og bekæmpelse af *kufr*-kolonistaterne, samt i sin hårde kritik af regenterne, plejede partiet at være klar, åbenlys og udfordrende, uden at hykle, smigre, forherlige, lefle eller prioritere egen sikkerhed, samt uden hensyn til konsekvenser og vilkår. Partiet plejede at udfordre enhver, der afveg fra Islam og dens love, hvilket udsatte partiet for hård skade fra regenternes side, vrede fra andre politiske sammenslutninger og andre aktivister, og i nogle tilfælde selv *ummahs* vrede.

Partiet gjorde dette som en efterlevelse af Sendebudets (saaws) metode. Profeten kom med budskabet Islam til hele verden og var udfordrende, fremvisende og absolut overbevist om sandheden, han kaldte til. Han (saaws) udfordrede hedenskabet og dens tanker på hele jorden og erklærede åben (intellektuel) krig mod hele verdens befolkning uden at tage hensyn til traditioner, vaner, religioner, verdensanskuelser, regenter eller folkemasser. Det eneste hensyn var budskabet Islam.

Tværtimod indledte han (saaws) et angreb på Quraish ved at fornærme og skænde deres guder, udfordre deres livsanskuelser og latterliggøre dem. Alt dette gjorde han alene, uden en hjælper, støtter eller våben. Det, eneste han havde, var den dybe *iman* (absolutte overbevisning) på budskabet Islam, som han var blevet sendt med.

- Trods det at partiet i sin gang forholdt sig til at være åben, fremvisende og udfordrende, begrænsede partiet sig selv til de politiske aktiviteter og overskred ikke dette ved at anvende de materielle aktiviteter mod regenterne, eller mod dem, der udgjorde en hindring for partiets *da'mah*, eller mod dem, som udøvede skade mod partiet. Partiet har gjort dette som en efterlevelse af Allahs Sendebud (saaws), som indskrænkede sit arbejde i Mekka før kaldet, og han udførte ingen materielle (militære) aktiviteter, indtil han udvandrede til Medina.

Da folket, som gav Profeten den anden *bai'a* (lydighedsløfte) ved al-'Aqaba, spurgte ham om tilladelse til at kæmpe mod Mina-folket med sværd, svarede Sendebudet (saaws):

..« »

“Vi er ikke blevet beordret til det endnu”.

Allah (swt) bad ham om at være tålmodig med pinsel, ligesom de foregående Sendebud havde været det. Allah (swt) siger:

“Sendebud er visselig blevet forkastet for dig, men de var udholdende, selv om de blev forkastet og skadet (tortureret), indtil Vor sejr kom til dem” (OQM. Al-An'am 6: 34)

- Da samfundet og *ummah* blev fastfrosset over for partiet, studerede partiet Sendebudets Seerah igen for at søge vejledning heraf. Af denne studering kom Hizb-ut-Tahrir til denne følgende konklusion:

1. Da Abu Talib døde, var Mekka fastfrosset og lukkede af over for Sendebudet (saaws). På grund af Abu Talibs død blev Quraish' skadesudøvelse af Allahs Sendebud (saaws) hårdere til en grad, som de ikke havde kunnet formå under Abu Talibs tilstedeværelse. Med Abu Talibs død var Sendebudets beskyttelse blevet svækket.

Allah (swt) åbenbarede derefter til ham (saaws) om at præsentere sig for de arabiske stammer og bede dem om støtte og beskyttelse, således at han kunne meddele budskabet Islam, som han var blevet udsendt med af Allah (swt), med sikkerhed og under beskyttelse. Ibn Kathir beretter i sit Seerah-værk via Ali bin Abi Talib, som sagde: “Da Allahs Sendebud (saaws) blev beordret af Allah om at præsentere sig selv for de arabiske stammer, gik jeg, Abu Bakr og Sendebudet ud til Mina, hvorefter vi kom til en samlet araber-stamme”. Ibn Kathir berettede ligeledes via Ibn 'Abbas, som berettede om sin far al-'Abbas, som sagde: Sendebudet (saaws) sagde til mig:

»

: - -

.« :

“Jeg finder ingen beskyttelse hos dig eller din bror. Vil du tage mig ud til markedet i morgen, så jeg kan besøge de lejre, hvor araberne samles. Al-'Abbas sagde så: Dette er Kinda-stammen og dens tilknyttede, og de er det bedste folk, som kommer til pilgrimsfærd fra Yemen. Dette er Bakr bin Wa'il-stammens lejre, og dette er Bani 'Amer bin Sa'sa'ah-stammens lejre. Så vælg den stamme, du vil have. Al-'Abbas sagde: Så begyndte han (saaws) først med Kinda og gik over til dem”.

2. Det, som Allahs Sendebud (saaws) plejede at opfordre stammerne til efter at have påkrævet deres anerkendelse af ham som Allahs Sendebud, var at give ham deres beskyttelse, således at han kunne meddele budskabet Islam, som han var blevet udsendt med af Allah (swt). Alle de tekster, der nævner Sendebudets præsentation af sig selv til stammerne, påpeger klart og tydeligt, at han (saaws) gjorde krav på deres beskyttelse for ham selv og sin *da'wab*.

3. Kinda og Bani 'Amer bin Sa'sa'ahs krav på at overtage styret eller magten efter hans død giver udtryk for, at deres forståelse af Sendebudets anmodning om deres beskyttelse og støtte var, at han ville oprette en stat og etablere et styre blandt dem. Dette var grunden til deres krav om at overtage styret eller magten efter Sendebudets død, hvis de skulle give ham støtten.

4. Medina-folkets støtte til Profeten og hans indgåelse af det andet lydighedsløfte ved al-'Aqaba med dem, samt hans etablering af staten, lige da han nåede frem til Medina, giver klart udtryk for, at Sendebudets formål med at søge og påkræve beskyttelse og støtte, var etableringen en islamisk stat, hvor Islams love kunne blive implementeret.

5. Efter denne studering kom partiet frem til den konklusion, at arbejdet med at søge *nusra* (støtte) er forskelligt fra kultiveringsarbejdet i det første stadium. *Nusra*-arbejdet er også forskelligt fra vekselvirkningsarbejdet i det andet stadium, til trods for det at søge *nusra* finder sted i det andet stadium, som er vekselvirkningsstadiet. At søge *nusra* er også en del af metoden, som er forpligtende at følge, når samfundet bliver fastfrosset over for dem, der bærer *da'wab*, og når skaden imod dem forøges.

Derfor tilføjede partiet *nusra*-søgning til de aktiviteter, som partiet udfører, og begyndte så at søge *nusra* fra dem, der besidder kunnen til at give den. Hizb-ut-Tahrir har to formål med at søge *nusra*:

For det første: At få beskyttelse til at kunne fortsætte med at bære kaldet under sikkerhed.

For det andet: At tage magten for at etablere Khilafah-staten og bringe styret med Allahs åbenbarede lov tilbage i livet, staten og samfundet.

- Alt imens partiet var engageret i aktiviteterne med at søge *nusra*, beholdt partiet alle sine sædvanlige aktiviteter med den koncentrerede kultivering i kredsene, den kollektive kultivering og koncentrationen af *ummah*, så den kan bære Islam og for at skabe en offentlig opinion iblandt den. Blandt de sædvanlige aktiviteter er også bekæmpelsen af de hedenske imperialistiske stater, afsløringen af deres planer og skandaliseringen af deres sammensværgelser, samt irettesættelsen af regenterne og adopteringen af *ummahs* interesser og varetagelsen af dennes anliggender.

Hizb ut-Tahrir vil blive ved med at gøre dette, håbende på at Allah (swt) vil realisere succesen, sejren og triumfen for partiet og den islamiske *ummah*. Det er på dette tidspunkt, de troende rigtigt vil fornøje sig over sejren fra Allah (swt).

Det er en barmhjertighed fra Allah (swt) til os og menneskene, at der nu eksisterer en offentlig opinion for Islam, som nu er blevet *ummahs* eneste håb for dens frelse. Ordet Khilafah bliver gang på gang nævnt på alle og enhvers tunge, efter at det tidligere ikke var tilfældet. Så etableringen af Khilafah og genimplementeringen af Allahs love er blevet det eneste ønske for alle muslimer.

Vi beder Allah (swt) retlede vores skridt, supplere os med en styrke fra Ham, støtte os med engle og med de rene trofaste troende, bære os med en grundfæstet stærk sejr fra Ham, give os kunnen til at etablere Khilafah og udpege én *khalifah* for alle muslimer, som vi dermed giver *bai'a* om at høre efter og adlyde ham på den betingelse, at han regerer os med Allahs bog og Sendebudets *Sunnah* og fjerner alle *kufr*-systemerne fra alle de islamiske lande, samler alle muslimerne under Khilafah-statens *raya* (flag) og forener alle de islamiske lande under Khilafah-staten. Allah er sandelig den eneste, der kan gøre, hvad Han ønsker.

Vores sidste *dua'* er: Al taknemmelighed til Allah, alverdens Herre.

www.hizb-ut-tahrir.dk